

**ສັງລວມໂດຍຫຍໍ້ບົດລາຍງານປະຈຳປີ 2009 ຂອງຄະນະກຳມາທິການສະຫະລັດ
ກ່ຽວກັບເສລີພາບທາງສາສະໜາສາກົນ**

ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍເສລີພາບທາງສາສະໜາສາກົນ ປີ 1998 (IRFA), ຄະນະກຳມາທິການ ຝ່າຍເສລີພາບທາງສາສະໜາສາກົນແຫ່ງສະຫະລັດ (ຕໍ່ໄປເອີ້ນວ່າ USCIRF ຫຼື ຄະນະກຳມາທິການ) ແມ່ນຄະນະ ກຳມາທິການຂອງລັດຖະບານສະຫະລັດທີ່ເປັນເອກະລາດ, ສ້າງຂຶ້ນຈາກສອງຝ່າຍ ທີ່ເຮັດໜ້າຕິດຕາມການລະເມີດ ສິດທິເສລີພາບທາງສາສະໜາ ຫຼື ຄວາມເຊື່ອຖື ໃນຕ່າງປະເທດ, ຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນປະກາດສາກົນວ່າດ້ວຍສິດ ທິມະນຸດ ແລະປະກາດສາກົນອື່ນໆ, ແລະ ໃຫ້ຄຳແນະນຳດ້ານນະໂຍບາຍຢ່າງເປັນເອກະລາດ ຕໍ່ກັບທ່ານປະທາ ນະທິບໍດີ, ລັດຖະມົນຕີຕ່າງປະເທດ, ແລະ ສະພານິຕິບັນຍັດ.

ແຍກຕ່າງຫາກຈາກກະຊວງການຕ່າງປະເທດສະຫະລັດ, ຄະນະກຳມາທິການປະກອບດ້ວຍສະມາຊິກ 10 ທ່ານ. ກຳມາທິການສາມທ່ານໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຈາກໂດຍທ່ານປະທານະທິບໍດີ ແລະ ອີກທຳໜຶ່ງທ່ານໄດ້ຮັບການແຕ່ງ ຕັ້ງໂດຍການນຳໃນສະພານິຕິບັນຍັດ. ເອກອັກຄະລາດຊະທູດພິເສດຝ່າຍເສລີພາບທາງສາສະໜາ, ທີ່ແມ່ນຕຳແໜ່ງ ປະຈຳຢູ່ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍຄະນະ IRFA ເຊັ່ນກັນ, ທຳໜ້າທີ່ເປັນສະມາຊິກ ຄະນະກຳມາທິການໂດຍຕຳແໜ່ງໂດຍບໍ່ມີສິດລົງຄະແນນສຽງ.

ກຳມະທິການນຳມາເຊິ່ງຄວາມຊຳນານງານ ແລະ ປະສົບການອັນລ້ຳຄ່າໃນດ້ານການພົວພັນຕ່າງປະເທດ, ສິດທິມະນຸດ, ເສລີພາບທາງສາສະໜາ, ແລະ ກົດໝາຍສາກົນ. ໃນລະຫວ່າງການເຮັດວຽກຂອງຄະນະກຳມາທິ ການເປັນໄລຍະສິບປີຜ່ານມາ, ກຳມະກຳມາທິການໄດ້ປະກອບມີ ເຈົ້າຄະນະແຄ້ດໂທລິກ, ຜູ້ນຳຊາວມຸດສະລິມ, ນັກຕໍ່ສູ້ ດ້ານສິດທິມະນຸດຊາວຢິວ ແລະ ພະໃນສາສະໜາຢິວ, ຄຸນພໍ່ໂປຼແທັສຕັງ, ແລະ ຜູ້ຊ່ຽວຊານນະໂຍບາຍດ້ານກົດ ໝາຍ ແລະ ຕ່າງປະເທດ, ແລະ ຜູ້ຊ່ຽວຊານອື່ນໆທີ່ມາຈາກຫຼາກຫຼາຍສາສະໜາ ລວມທັງ ອໍໂທດັອກສ ສົງຄາມ, ມໍມອນ, ຮິນດູ, ພຸດທະສາສະໜາ, ແລະ ບາໄຮ. ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຄະນະກຳມາທິການໄດ້ຍົກບັນຫາຄວາມ ເປັນຫ່ວງຕໍ່ກັບການລະເມີດເສລີພາບທາງສາສະໜາ ທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ກັບປະເດັນຕ່າງໆໃນວົງກວ້າງ, ຕໍ່ກັບບັນດາ ປະເທດ, ແລະ ຄວາມສັດທາ. ຕົວຢ່າງ, ຄະນະກຳມາທິການໄດ້ເຮັດວຽກໃນນາມຕ່າງໆໃຫ້ ແກ່ຊາວພຸດໃນປະເທດ ພະມ້າ, ຊາວຮິນດູໃນປະເທດບັງກາລະເທດ, ຊາວມຸດສະລິມນິກາຍຊີອະໃນປະເທດຊາອູ ອາລາເບຍ, ຊາວຢິວໃນ ເວເນຊູເອລາ, ຊາວອາມາດີໃນປະເທດປາກິດສະຖານ, ຊາວມຸດສະລິມນິກາຍອູເຮີໃນປະເທດຈີນ, ຊາວຄຼິສຕຽນໃນ ປະເທດຊູດານ, ແລະ ຊາວບາຮາໃນປະເທດອີຣານ.

ບົດລາຍງານປະຈຳປີອະທິບາຍໃຫ້ເຫັນສະພາບຂອງເສລີພາບທາງດ້ານສາສະໜາ ຫຼື ຄວາມເຊື່ອຖືໃນ ບັນດາປະເທດທີ່ຄະນະກຳມາທິການເປັນກັງວົນ ແລະ ສະໜອງຄຳແນະນຳດ້ານນະໂຍບາຍເພື່ອຮັບປະກັນວ່າການ ສົ່ງເສີມເສລີພາບທາງສາສະໜາ ຫຼື ຄວາມເຊື່ອຖືໄດ້ກາຍລ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນໃນນະໂຍບາຍຕ່າງປະເທດສະຫະລັດ. ບົດລາຍງານປະຈຳປີປະກອບມີພາກຕ່າງໆກ່ຽວກັບແຕ່ລະປະເທດທີ່ທາງຄະນະກຳມາທິການໄດ້ແນະນຳສຳລັບການ ກຳນົດຈັດອັນດັບໂດຍລັດຖະມົນຕີຕ່າງປະເທດເປັນ “ກຸ່ມປະເທດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຫ່ວງໃຍເປັນພິເສດ” (CPCs) ພາຍໃຕ້ ຄະນະ IRFA ເນື່ອງຈາກມີການລະເມີດເສລີພາບທາງສາສະໜາຢ່າງຮຸນແຮງ; ບັນດາປະເທດທີ່ຄະນະກຳມາທິການ ໄດ້ຈັດອັນດັບໃນບັນຊີເຝົ້າລະວັງສຳລັບການລະເມີດເສລີພາບທາງສາສະໜາທີ່ບໍ່ທັນເຂົ້າຄ່າຍກຸ່ມປະເທດ CPC ແຕ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເອົາໃຈໃສ່ເຝົ້າລະວັງ; ແລະ ບັນດາປະເທດອື່ນໆທີ່ຄະນະກຳມາທິການກຳລັງຕິດຕາມ ຢ່າງໃກ້ຊິດ. ບົດລາຍງານສະບັບສົມບູນຄົບຖ້ວນສາມາດເບິ່ງໄດ້ທີ່ເວັບໄຊ www.uscirf.gov.

ກຸ່ມປະເທດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຫ່ວງໃຍພິເສດ ແລະ ໃນບັນຊີເຝົ້າລະວັງ

IRFA ໃຫ້ການຊີ້ນຳລັດຖະມົນຕີຕ່າງປະເທດ, ຕາມກາມອບໝາຍໂດຍປະທານະທົບບໍດີ, ໃນການລະບຸຈັດອັນດັບ “ກຸ່ມປະເທດທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຫ່ວງໃຍພິເສດ,” ຫຼື ຂຽນຫຍໍ້ກຸ່ມ CPCs, ເຊິ່ງແມ່ນບັນດາປະເທດທີ່ລັດຖະບານຂອງເຂົາເຈົ້າມີສ່ວນພົວພັນ ຫຼື ລະເລີຍຕໍ່ກັບການລະເມີດເສລີພາບທາງສາສະໜາຢ່າງ “ຮຸນແຮງເປັນພິເສດ”. IRFA ກຳນົດນິຍາມການລະເມີດຢ່າງ “ຮຸນແຮງເປັນພິເສດ” ແມ່ນການລະເມີດທີ່ເປັນ “ລະບົບ, ຕໍ່ເນື່ອງ, ແລະ ຮຸນແຮງຫຼາຍ,” ລວມທັງການກະທຳ ເຊັ່ນວ່າ ການທໍລະມານ, ການກັກຂັງຍາວນານໂດຍບໍ່ຕັດສິນໂທດ, ການຫາຍຕົວໄປ, ຫຼື “ການປະຕິເສດຢ່າງຈະແຈ້ງອື່ນໆຕໍ່ກັບສິດທິໃນການດຳລົງຊີວິດ, ເສລີພາບ, ຫຼື ຄວາມປອດໄພຂອງບຸກຄົນ.” ຫຼັງຈາກປະເທດໃດໜຶ່ງຖືກຈັດເປັນປະເທດ CPC, ທ່ານປະທານະທົບບໍດີຖືກກຳນົດຕາມກົດໝາຍທີ່ຈະຕ້ອງຄັດຄ້ານການລະເມີດດັ່ງກ່າວ ໂດຍດຳເນີນການຕ່າງໆທີ່ລະບຸໄວ້ໃນ IRFA.

ໃນເດືອນມັງກອນ ປີ 2009, ກະຊວງການຕ່າງປະເທດໄດ້ຈັດອັນດັບຊຳຄືນເປັນກຸ່ມປະເທດ CPCs ຂອງແປດປະເທດທີ່ກະຊວງເຄີຍຈັດເປັນກຸ່ມປະເທດ CPCs ໃນເດືອນພະຈິກ ປີ 2006 ເຊິ່ງປະກອບມີ: ພະມ້າ, ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນເກົາຫຼີ (ເກົາຫຼີເໜືອ), ເອຣິດເຕຼຍ, ອີຣ່ານ, ສາທາລະນະລັດປະຊາຊົນຈີນ, ຊາອຸດີອາຣາເບຍ, ຊູດານ, ແລະ ອຸສເບກິດສະຖານ. ກະຊວງການຕ່າງປະເທດໄດ້ອອກການລະເວັ້ນ 180 ວັນ ໃນການດຳເນີນການຕໍ່ກັບອຸສເບກິດສະຖານ, ແລະ ການລະເວັ້ນບໍ່ມີກຳນົດແນ່ນອນສຳລັບ ຊາອຸດີອາຣາເບຍ, ໃນທັງສອງກໍລະນີ ເພື່ອ “ເພື່ອສົ່ງເສີມໃຫ້ສຳເລັດຜົນຕາມຈຸດປະສົງຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ [ເສລີພາບທາງສາສະໜາລະຫວ່າງປະເທດ].” ຜົນຈາກສອງກໍລະນີລະເວັ້ນເຫຼົ່ານີ້, ທາງສະຫະລັດຈະບໍ່ປະຕິບັດນະໂຍບາຍໃດໆທີ່ເປັນການຕອບໂຕ້ຕໍ່ກັບການລະເມີດເສລີພາບທາງສາສະໜາຢ່າງຮຸນແຮງພິເສດໃນປະເທດດັ່ງກ່າວ.

ໃນໄລຍະລາຍງານຄັ້ງນີ້, ຄະນະກຳມາທິການຂໍແນະນຳໃຫ້ລັດຖະມົນຕີຕ່າງປະເທດຈັດອັນດັບ 13 ປະເທດຕໍ່ໄປນີ້ເປັນກຸ່ມປະເທດ CPCs: ພະມ້າ, ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນເກົາຫຼີ (ເກົາຫຼີເໜືອ), ອີຣິດເຕຼຍ, ອີຣ່ານ, ອີຣັກ,¹ ໄນເຈີເຣຍ,² ປາກິດສະຖານ, ສາທາລະນະລັດປະຊາຊົນຈີນ, ຊາອຸດີອາຣາເບຍ, ຊູດານ, ເຖິກແມນນິດສະຖານ, ອຸສເບກິດສະຖານ, ແລະ ຫວຽດນາມ.

ນອກນັ້ນ ຄະນະກຳມາທິການຍັງລະບຸຊື່ບັນດາປະເທດເຂົ້າໃນບັນຊີເຝົ້າລະວັງ, ອີງໃສ່ຄວາມຈຳເປັນໃນການເຝົ້າຕິດຕາມຢ່າງໃກ້ຊິດການລະເມີດເສລີພາບທາງສາສະໜາທີ່ຮຸນແຮງ ທີ່ມີສ່ວນພົວພັນ ຫຼື ລະເລີຍໂດຍບັນດາລັດຖະບານຂອງປະເທດທີ່ບໍ່ທັນຮອດຈຸດຕົກເປັນກຸ່ມປະເທດ CPC. ບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານີ້ຍັງສົມຄວນໄດ້ຮັບການຕິດຕາມເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ, ໃນບາງກໍລະນີ, ວາງເບົ້າໝາຍດຳເນີນການທາງການທູດໂດຍກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງຫຼາຍຝ່າຍ. ບັນຊີເຝົ້າລະວັງຂອງຄະນະກຳມາທິການໃນຊ່ວງໄລຍະລາຍງານນີ້ປະກອບມີ ອັຟການິດສະຖານ, ເບລາຣຸສ, ກູບາ, ເອຢິບ, ອິນໂດເນເຊຍ, ລາວ, ລັດເຊຍ, ໂຊມາເລຍ, ຕາຈິກິດສະຖານ, ຕູລາກີ, ແລະ ເວເນຊູເອລາ.

ຄວາມເປັນຫ່ວງຂອງຄະນະກຳມາທິການໃນ ປະເທດລາວ

ຄະນະກຳມາທິການໄດ້ເອົາລາວອອກຈາກບັນຊີປະເທດເຝົ້າລະວັງໃນປີ 2005, ໂດຍກ່າວອ້າງບາດກ້າວຂອງລັດຖະບານລາວ ໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມເປັນຫ່ວງດ້ານເສລີພາບທາງສາສະໜາທີ່ຮຸນແຮງ ລ່ວງໜ້າກ່ອນທີ່ສະຫະລັດ

¹ ໃນເຂົ້າຮ່ວມການລາຍງານຂອງຄະນະກຳມາທິການກຸ່ມກັບອີຣັກ, ກຳມະທິການ Cromartie, Eid, Land, ແລະ Leo ໃຫ້ຄຳເຫັນແຕກຕ່າງຈາກຄຳແນະນຳ ກຸ່ມປະເທດ CPC, ໂດຍສະຫຼຸບວ່າ ອີຣັກຄວນຈະຍັງຄົງມີຊື່ໃນບັນຊີເຝົ້າລະວັງຂອງຄະນະກຳມາທິການ.

² ກຳມາທິການ Cromartie ໃຫ້ຄຳເຫັນຕ່າງຈາກຄຳແນະນຳກຸ່ມປະເທດ CPC, ໂດຍສະຫຼຸບວ່າໄນເຈີເຣຍ ຄວນຈະຍັງມີຊື່ໃນບັນຊີເຝົ້າລະວັງ.

ຈະຕັດສິນໃຫ້ມອບໃຫ້ປະເທດລາວສາຍສຳພັນທາງການຄ້າປົກກະຕິແບບຖາວອນ (PNTR). ໃນເວລານັ້ນ, ການດຳເນີນການຂອງລັດຖະບານໄດ້ນຳມາເຊິ່ງການປ່ຽນແປງດ້ານບວກຈຳນວນໜຶ່ງສຳລັບກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆໃນປະເທດລາວ, ໂດຍສະເພາະ ຢູ່ໃນເຂດຊານເມືອງ ແລະ ສຳລັບຊຸມຊົນທີ່ມີຊາວພຸດເປັນສ່ວນໃຫຍ່. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ເປັນເວລາຫຼາຍປີຜ່ານມາ ຄະນະກຳມາທິການເປັນຫ່ວງກ່ຽວກັບຈຳນວນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການສວຍໃຊ້ເສລີພາບທາງສາດສະໜາໃນທາງທີ່ຜິດ ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເຂດພື້ນທີ່ແຂວງຕ່າງໆ. ໃນປີທີ່ຜ່ານມາ, ໄດ້ມີການຈັບກຸມ, ການກັງຂັງ, ການບັງຄັບໃຫ້ປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອສັດທາ, ແລະ ການບັງຄັບໄລ່ອອກຈາກໝູ່ບ້ານ, ໂດຍສະເພາະຢູ່ແຂວງຫຼວງພະບາງ, ຊຽງຂວາງ, ບໍລິຄຳໄຊ, ຜົ້ງສາລີ, ອຸດົມໄຊ, ແລະ ບໍ່ແກ້ວ, ແລະ ລັດຖະບານສູນກາງເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ສາມາດ ຫຼື ບໍ່ເຕັມໃຈໃນການບັງຄັບໃຫ້ອຳນາດການປົກຄອງແຂວງຮັບຜິດຊອບສຳລັບການທາລຸນເຫຼົ່ານີ້. ເນື່ອງຈາກການເພີ່ມຂຶ້ນໃນການນຳໃຊ້ທີ່ຜິດ ແລະ ການຈຳກັດເສລີພາບທາງສາສະໜາ ທີ່ເລັ່ງເປົ້າໝາຍໃສ່ກຸ່ມຜູ້ຖືສາສະໜາດັ້ງເດີມຂອງຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍໃນບັນດາແຂວງໃນປີຜ່ານມາ, ຄະນະກຳມາທິການຈຶ່ງໄດ້ເອົາລາວກັບຄືນເຂົ້າໃນບັນຊີປະເທດເຜົ່າລະວັງ. ສະພາບການດັ່ງກ່າວໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມລຳບາກເປັນພິເສດ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີທິດທາງແນະນຳທາງບວກ ທີ່ລັດຖະບານສູນກາງໄດ້ດຳເນີນໃນບາງເຂດພື້ນທີ່ອື່ນ ແລະ ຄວາມສະໝັກໃຈບາງສ່ວນຂອງລັດຖະບານລາວໃນການແກ້ໄຂບັນຫາເສລີພາບທາງສາສະໜາ. ທາງຄະນະກຳມາທິການຈະສືບຕໍ່ຕິດຕາມຢ່າງໃກ້ຊິດການກະທຳຂອງລັດຖະບານລາວ ໃນເລື່ອງເສລີພາບທາງສາສະໜາ.

ລາວແມ່ນປະເທດຄອມມູນິດພັກດຽວ ແລະ ເປັນພະເດັດການ ທີ່ມີປະຫວັດດ້ານສິດທິມະນຸດທີ່ບໍ່ດີໃນກວມລວມ, ລວມທັງສະພາບຄຸກຄຸມຂັງທີ່ໂຫດຮ້າຍ; ການຈຳກັດທີ່ຮຸນແຮງຕໍ່ກັບເສລີພາບດ້ານການສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ, ການຄົບຄ້າສະມາຄົມ, ແລະ ການຊຸມນຸມ; ແລະ ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງທີ່ມີຢູ່ທົ່ວທຸກບ່ອນໃນໝູ່ຕຳຫຼວດ, ນັກປົກຄອງ, ແລະ ຜູ້ພິພາກສາ. ລັດຖະທຳມະນູນຂອງລາວໃຫ້ເສລີພາບທາງດ້ານສາສະໜາ, ແຕ່ລ້ຳດັດນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ປີ 2002 ກ່ຽວກັບຫຼັກປະຕິບັດດ້ານສາສະໜາ (ລ້ຳດັດທີ 92) ປະກອບມີກົນໄກຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍເພື່ອໃຫ້ລັດຖະບານຄວບຄຸມ ແລະ ແຊກແຊງກິດຈະກຳທາງສາສະໜາ. ເຖິງແມ່ນວ່າດ້ຳລັດ 92 ຈະເຮັດໃຫ້ກິດຈະກຳທາງສາສະໜາຖືກກົດໝາຍ ເຊິ່ງຜ່ານເຄີຍຖືວ່າເປັນເລື່ອງຜິດກົດໝາຍ (ເຊັ່ນວ່າ ການຊັກຊວນທາງສາສະໜາ, ການພິມເອກະສານທາງສາສະໜາ, ການເປັນເຈົ້າຂອງ ແລະ ກໍ່ສ້າງສະຖານທີ່ບູຊາ, ແລະ ການຕິດຕໍ່ສື່ສານກັບກຸ່ມສາສະໜາທີ່ຢູ່ຕ່າງປະເທດ), ແຕ່ຫຼາຍໆກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້ພຽງແຕ່ສາມາດດຳເນີນໄດ້ໂດຍທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດຈາກລັດຖະບານເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ, ລ້ຳດັດຍັງປະກອບມີຂໍ້ທ້າມກ່ຽວກັບກິດຈະກຳທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດ “ການແຕກແຍກໃນສັງຄົມ” ຫຼື “ຄວາມບໍ່ເປັນລະບຽບ” ທີ່ຍ້າຄືນສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະມວນກົດໝາຍອາດຍາຂອງລາວທີ່ເຄີຍໃຊ້ກັນໃນອາດິດໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຖະບານເພື່ອຈັບກຸມ ແລະ ກັກຂັງຕາມອຳເພີໃຈ ຊາວຄູສຕຽນທີ່ເປັນຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍ. ອົງການແນວລາວສ້າງຊາດ (LFNC), ເປັນກຸ່ມນຳໜ້າສຳລັບພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ, ແມ່ນອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ມີໜ້າທີ່ຕິດຕາມເບິ່ງກິດຈະກຳທາງສາສະໜາ ແລະ ປະຕິບັດນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານລາວກ່ຽວກັບສາສະໜາ. ລ້ຳດັບ 92 ກຳນົດໃຫ້ກຸ່ມຊົນເຜົ່າຕ່າງໆລົງທະບຽນນຳອົງການ LFNC.

ລັດຖະບານລາວຍອມຮັບຮູ້ຢ່າງເປັນທາງການຫ້າຊົນເຜົ່າຄື ສາສະໜາພຸດ, ສາສະໜາບາໄຮ, ສາສະໜາໂຣມັນແຄັດໂທລິກ, ສາສະໜາອິດສະລາມ, ແລະ ໂປຼແທັສຕັງ. ສາສະໜາພຸດ, ເຊິ່ງເປັນສາສະໜາທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນປະເທດລາວ, ຍຶດຄອງຕຳແໜ່ງສູງສຸດໃນສັງຄົມລາວ, ຕຳແໜ່ງທີ່ຖືກຮັບປະກັນໂດຍການສົ່ງເສີມຂອງລັດຖະບານ. ເຖິງວ່າຈະມີຮາກຖານລັດທິຄອມມູນິດ, ລັດຖະບານລາວດຳເນີນການສົ່ງເສີມສາດສະໜາພຸດຢ່າງຈິງຈັງ ໂດຍການນຳເອົາພິທີກຳ ແລະ ພິທີສະຫຼອງຂອງສາດສະໜາດັ່ງກ່າວເຂົ້າໃນງານພິທີຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານ ແລະ ໂດຍການຍົກເວັ້ນສາສະໜາພຸດຈາກເກືອບທັງໝົດຂອງຂໍ້ກຳນົດດ້ານກົດໝາຍທີ່ນຳໃຊ້ກັບສາສະໜາອື່ນ. ລັດຖະບານໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນວັດວາອາຮາມຂອງພຸດທະສາສະໜາທາງດ້ານການປົກຄອງ ແລະ ດ້ານການເງິນ. ຊາວພຸດໃນປະ

ເທດລາວ ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວບໍ່ລາຍງານການລະເມີດ ຫຼື ການຈຳກັດເສລີພາບທາງສາດສະໜາ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນ ເດືອນກຸມພາ ປີ 2007 ພະໃນສາດສະໜາພຸດສອງອົງໄດ້ຖືກຈັບ ແລະ ຖືກກັງຂັງຊົ່ວຄາວເນື່ອງຈາກບວດໂດຍບໍ່ໄດ້ ຮັບອະນຸຍາດຈາກລັດຖະບານ.

ຜູ້ນຳສາດສະໜາທີ່ບໍ່ແມ່ນສາສະໜາພຸດໄດ້ແຈ້ງການຈຳກັດສອງສາມຢ່າງກ່ຽວກັບກິດຈະກຳບູຊາຂອງເຂົາເຈົ້າໃນເຂດ ພື້ນທີ່ຕົວເມືອງ. ລັດຖະບານໄດ້ອະນຸຍາດກຸ່ມສາສະໜາທີ່ຖືກຍອມຮັບຢ່າງເປັນທາງການໃຫ້ເປີດຄືນ, ກໍ່ສ້າງ, ແລະ ຂະຫຍາຍສະຖານທີ່ທາງສາສະໜາໃນຊຸມປີທີ່ຜ່ານມາ. ຊາວບາໂຮໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຮຽກຮ້ອງເອົາຄືນຊັບສິນສອງ ຢ່າງທີ່ຖືກຍຶດໄວ້ໂດຍລັດຖະບານໃນປີ 1975. ນອກນັ້ນ ລັດຖະບານຍັງອອກໃບອະນຸຍາດໃຫ້ກໍ່ສ້າງສູນສາສະໜາບາ ໂຮໃໝ່ສີ່ແຫ່ງ ຢູ່ແຂວງວຽງຈັນ. ຊາວລາວທີ່ຖືສາສະໜາໂປຼແທັສຕັງ ແລະ ແຄັດໂທລິກ ກໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງເອົາຄືນຊັບ ສິນຫຼາຍຢ່າງທີ່ຖືກຍຶດໃນເມື່ອກ່ອນຢູ່ແຂວງວຽງຈັນ ແລະ ແຂວງບໍ່ແກ້ວ. ໂບດຊາວໂປຼແທັສຕັງໃໝ່ສີ່ແຫ່ງໄດ້ຖືກ ກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໃນອາດີດເຂດພິເສດໄຊສົມບູນ ແລະ ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ, ແລະ ບັນດາໂບດຕ່າງໆທີ່ໃນເມື່ອກ່ອນຖືກປິດ ຫຼື ຖືກທຳລາຍກໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເປີດຄືນໃນແຂວງບໍລິຄຳໄຊ, ແຂວງວຽງຈັນ, ແລະ ແຂວງບໍ່ແກ້ວ. ໂບດແຄັດໂທ ລິກສອງແຫ່ງໄດ້ຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໃນໝູ່ບ້ານບ່ອນທີ່ເຄີຍຖືກປະຕິເສດມາດົນນານແລ້ວ. ການຈຳກັດການເດີນທາງຕໍ່ກັບ ເຈົ້າຄະນະໂຮມັນແຄັດໂທລິກຂອງຫຼວງພະບາງໄດ້ຖືກຍົກເລີກ ແລະ ລາວໄດ້ສາມາດໄປຢ້ຽມຢາມບັນດາໂບດປະ ຈຳຄຸ້ມໃນພາກເໜືອຂອງລາວ. ລັດຖະບານໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ມີການບວດພະແຄັດໂທລິກໃນແຂວງຈຳປາສັກ, ແລະ ລັດຖະບານໃນທີ່ສຸດກໍ່ອະນຸຍາດການບວດເປັນພະຄຸນພໍ່ແຄັດໂທລິກໃໝ່ສາມອົງໃນວຽງຈັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າໄດ້ພະຍາ ຍາມສະກັດກັ້ນພິທີກຳດັ່ງກ່າວ. ມີການອະນຸຍາດບວດເປັນຄຸນພໍ່ແຄັດໂທລິກຄັ້ງທຳອິດໃນປະເທດນີ້ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1975. ໃນເດືອນມັງກອນ ປີ 2008, ຜູ້ຄົນ 3,000 ຄົນ, ລວມທັງຜູ້ມີຍິດສູງຈາກຕ່າງປະເທດ ແລະ ເຈົ້າຄະນະໃຫຍ່ ປະຈຳພາກພື້ນຈາກກຸງເທບໄດ້ຮັບຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມການບວດຂອງຄຸນພໍ່ເບັນນິດິກ ເບັນນາຄອນ ອິນທິຣາດ, ຜູ້ທີ່ດຽວນີ້ທຳໜ້າທີ່ເປັນຕົວແທນໃຫຍ່ປະຈຳວຽງຈັນ. ການບວດເປັນພະແຄັດໂທລິກສືບຕໍ່ໃນຕົ້ນປີ 2009 ດ້ວຍພິທີບວດຂອງຄຸນພໍ່ມາທິວ ສົມເດດ ຄາລ້ວນ ໃນວັນທີ 10 ມັງກອນ 2009 ໃນພາກກາງຂອງລາວ, ເຊິ່ງເປັນງານ ພິທີທີ່ດຶງດູດຊາວລາວທີ່ນັບຖືແຄັດໂທລິກເປັນຈຳນວນຫຼາຍພັນຄົນເຂົ້າຮ່ວມ.

ການລະເມີດເສລີພາບທາງສາສະໜາສ່ວນໃຫຍ່ຢູ່ໃນລາວມີຜົນກະທົບຂະໜາດນ້ອຍ ແຕ່ຂະຫຍາຍວົງກວ້າງຢ່າງ ໄວວາຕໍ່ກັບກຸ່ມຊາວໂປຼແທັສຕັງໃນເຂດຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍ. ອຳນາດການປົກຄອງລາວໃນບາງເຂດພື້ນທີ່ສືບຕໍ່ຖືວ່າ ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງສາດສະໜາຄຼິສຕຽນໃນບັນດາຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍແມ່ນ “ການນຳເຂົ້າຂອງອາເມລິກາ” ທີ່ເປັນ ໄພຂົ່ມຂູ່ຕໍ່ກັບລະບົບການເມືອງຄອມມູນິດຂອງລາວ, ໂດຍສະເພາະ ບາງກຸ່ມຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍທີ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານການ ຄວຍຄຸມຂອງລັດຖະບານ.

ລັດຖະບານລາວຍອມຮັບຮູ້ໂບດພະເຍຊູປະຈຳລາວ (LEC) ແລະ ກຸ່ມສະມາຊິກ Seventh Day Adventists, ແຕ່ໄດ້ ປະຕິເສດທີ່ຈະຍອມຮັບຮູ້ຢ່າງຖືກກົດໝາຍ ນິກາຍ Methodist ແລະ ກຸ່ມໂປຼແທັສຕັງເອກະລາດຂະໜາດນ້ອຍອື່ນ. ກຸ່ມຄຼິສຕຽນໃໝ່ສ່ວນໃຫຍ່ຖືກກຳນົດໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມນຳໂບດ LEC ຫຼື ກຸ່ມ Adventists ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລັດຖະບານມີຄວາມ ສະດວກໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາຕິດຕາມ. ໃນປີທີ່ແລ້ວ, ມີລາຍງານຫຼາຍຕື່ມອີກກ່ຽວກັບເລື່ອງອຳນາດການ ປົກຄອງແຂວງໄດ້ຈຳກັດກິດຈະກຳຂອງກຸ່ມຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍທີ່ນັບຖືໂປຼແທັສຕັງ, ໂດຍສະເພາະຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ ໂບດ LEC ຫຼື ຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງສາຍພົວພັນກັບນິກາຍອື່ນໆຢູ່ຕ່າງປະເທດ. ຕົວຢ່າງ, ໃນບາງແຂວງ, ກຸ່ມ Methodist ບໍ່ ສາມາດເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອສັກກາລະບູຊາ, ສ້າງສະຖານທີ່ທາງສາສະໜາ, ຫຼື ດຳເນີນພິທີກຳຝັງສິບຂອງຊາວຄຼິສຕຽນ. ລ້ຳດັດ 92 ຍັງຈຳກັດພິທີການສັກກາລະບູຊາຕໍ່ກັບສະຖານສັກກາລະບູຊາທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດເປັນທາງການ, ແລະ ທັງ ໂບດ LEC ແລະ ບໍ່ແມ່ນ LEC ທີ່ມີສາຍພົວພັນກັບ “ໂບດເຮືອນ” ໄດ້ປະສົບການກໍ່ກວນໃນຫຼາກຫຼາຍລະດັບຕ່າງ ກັນ, ໂດຍສະເພາະ ຢູ່ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ, ອຸດົມໄຊ ແລະ ບໍລິຄຳໄຊ. ໃນປີກ່ອນນີ້, ຜູ້ນຳທາງສາສະໜາຜູ້ໜຶ່ງ ແລະ

ຜູ້ຊຸມນຸມຫຼາຍໆຄົນຢູ່ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ໄດ້ຖືກກັງຕົວຊົ່ວຄາວ ແລະ ຖືກຕັ້ງໂທດຈັດ “ພິທີກຳສັກກາລະບູຊາທີ່ ຜິດກົດໝາຍ”. ຜູ້ນຳທາງສາສະໜາໄດ້ຮັບການປ່ອຍຕົວ ແລະ ຖືກສົ່ງໃຫ້ຢຸດຕິການເຄື່ອນໄຫວຂອງ “ໂບດເຮືອນ” ຂອງລາວ ຈົນກວ່າລາວໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກອຳນາດການປົກຄອງແຂວງ. ໃນເດືອນສິງຫາ ປີ 2008, ກຸ່ມສາສະໜາ ໜຶ່ງທີ່ມີຜູ້ສະໜັບສະໜູນ 150 ຄົນຢູ່ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ ໄດ້ຖືກອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຊຸມນຸມກັນຢູ່ ເຮືອນຂອງສະມາຊິກໜຶ່ງຂອງກຸ່ມ, ໂດຍອ້າງວ່າ ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍທີ່ນຳໃຊ້ປະຈຸບັນ ພວກເຂົາພຽງແຕ່ສາມາດຊຸມນຸມ ກັນໄດ້ແຕ່ຢູ່ໃນໂບດເທົ່ານັ້ນ. ແນວໃດກໍຕາມ, ມີການແຈ້ງວ່າບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງຖິ່ນເຫຼົ່ານີ້ເຄີຍທຳລາຍໂບດຂອງກຸ່ມ ດັ່ງກ່າວກ່ອນໜ້ານີ້ໃນຕົ້ນປີ ແລະ ຊອກຫົນທາງເພື່ອໃຫ້ສະມາຊິກໂບດລະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນອາດີດ, ອຳນາດການປົກຄອງແຂວງໄດ້ປະຕິເສດບໍ່ໃຫ້ອະນຸຍາດແກ່ຊາວໂປຼແທັສຕັ້ງໃນການສ້າງອາຄານໂບດ.

ໃນປີທີ່ແລ້ວ, ອີງຕາມແຫຼ່ງຂ່າວຈາກຫຼາຍບ່ອນ, ບຸກຄົນທີ່ຖືກຈັບ ແລະ ຖືກກັກຂັງເນື່ອງຈາກເຫດຜົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ ສາສະໜາແມ່ນມີຈຳນວນເພີ່ມຂຶ້ນ. ບຸກຄົນທີ່ຖືກຈັດເນື່ອງຈາກກົດຈະກຳທາງສາສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກກັກຂັງ ເປັນໄລຍະເວລາແຕກຕ່າງກັນດົນເຖິງໜຶ່ງປີໂດຍບໍ່ມີການຕັ້ງຂໍ້ຫາ. ຫຼາຍໆຄົນຖືກບັງຄັບໃຊ້ເຊັ່ນສັນຍາປະກາດລະ ຖິ້ມສາສະໜາ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າຖືກຄຸມຂັງໃນຄຸກ. ກຸ່ມໂປຼແທັສຕັ້ງຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍໄດ້ຖືກກັກຂັງຢູ່ແຂວງຜົ້ງສາລີ ໃນລະຫວ່າງປີ 2008 ເພື່ອຈຸດປະສົງບັງຄັບໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໃຫ້ປະຖິ້ມສາສະໜາຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນເດືອນກຸມພາ ປີ 2008, ຊາວຄູສຕຽນເຜົ່າມົ້ງ 58 ຄົນໄດ້ຖືກຈັບຢູ່ແຂວງບໍ່ແກ້ວ. ລັດຖະບານລາວປະຕິເສດການກັກຂັງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ອ້າງວ່າເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນປະເທດລາວຢ່າງຜິດກົດໝາຍ ແລະ ຖືກເນລະເທດໄປປະເທດຫວຽດນາມ. ແນວໃດ ກໍຕາມ, ລາຍງານອື່ນໆຍັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າການຈັບກຸມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຂັດແຍ້ງທາງສາສະໜາໃນລະດັບ ບ້ານ ແລະ ຄອບຄົວ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຮຸນແຮງຂຶ້ນໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ຂັ້ນແຂວງ. ໃນເດືອນກໍລະກົດ, ຊາວຄູສຕຽນ 80 ຄົນຢູ່ ແຂວງສາລະວັນໄດ້ຖືກກັກຂັງເພື່ອບັງຄັບໃຫ້ເຂົາເຈົ້າປະຖິ້ມສາສະໜາຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫຼັງຈາກເກີດການ ຄາດຕະກຳຊາວຄູສຕຽນທ້ອງຖິ່ນຜູ້ໜຶ່ງໂດຍປະຊາຊົນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄູສຕຽນ. ການຈັບກຸມ ແລະ ຄຸມຂັງໃນບໍ່ດົນມານີ້ມັກ ເກີດຂຶ້ນສ່ວນໃຫຍ່ຢູ່ແຂວງອຸດົມໄຊ, ຫຼວງນ້ຳທາ, ແລະ ສາລະວັນ. ລັດຖະບານລາວໄດ້ປ່ອຍຕົວນັກໂທດຈຳນວນໜຶ່ງ ໃນປີທີ່ແລ້ວ: ໃນເດືອນພະຈິກ ປີ 2008, ຄຸນພໍ່ຊາວຂະມຸ 8 ຄົນໄດ້ຮັບການປ່ອຍຕົວ, ແຕ່ວ່າຕ້ອງໄດ້ເສຍຄ່າທຳນຽມ ການຄຸມຂັງຄົນລະ \$350. ອີງຕາມກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ບັນດາຄຸນພໍ່ເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະບໍ່ພຽງແຕ່ຖືກກັກຂັງຍ້ອນ ເລື່ອງສາສະໜາເທົ່ານັ້ນ. ບາງລາຍງານຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກຈັບກຸມເນື່ອງຈາກພະຍາຍາມຂ້າມຊາຍແດນໄປ ປະເທດໄທ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ, ໃນຂະນະທີ່ແຫຼ່ງຂ່າວອື່ນບອກວ່າພວກເຂົາອາດຈະຖືເອກະສານກ່ຽວກັບການ ຈຳແນກທາງສາສະໜາຢູ່ປະເທດລາວ.

ນອກຈາກການບັງຄັບໃຫ້ປະຖິ້ມສາດສະໜາຄວາມເຊື່ອຂອງຜູ້ທີ່ຖືກຄຸມຂັງໃນຄຸກແລ້ວ, ຍັງມີລາຍງານວ່າຊາວ ຄູສຕຽນຫຼາຍກວ່າ 500 ຄົນໃນທົ່ວປະເທດໄດ້ຖືກກົດດັນໃຫ້ປະຖິ້ມສາສະໜາຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາເຈົ້າໃນເດືອນ ກໍລະກົດ ປີ 2008. ມັນລຳບາກທີ່ຈະກວດພິສູດຈຳນວນທີ່ແທ້ຈິງຂອງຊາວຄູສຕຽນທີ່ຖືກກໍ່ກວນທາລຸນໃນແບບວິທີນີ້, ແຕ່ຄອບຄົວຊາວໂປຼແທັສຕັ້ງຢູ່ແຂວງອັດຕະປືໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຢຸດເຊົາການນັບຖືສາສະໜາຄູສຕຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ນອກນັ້ນ ລາຍງານຍັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ອົງການ LFNC ສາມາດແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ້ງນີ້ກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ຂັ້ນແຂວງ ແລ້ວ. ໃນເດືອນພະຈິກ 2008, ເຈັດຄອບຄົວຈາກບ້ານນ້ຳຮຽງໃນແຂວງອຸດົມໄຊ ໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຊ້ເຊັ່ນໃບປະກາດ ຢຸດເຊົານັບຖືສາສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫຼືຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍຈະຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກໝູ່ບ້ານ. ຮູບແບບວິທີອື່ນຂອງການ ບັງຄັບໃຫ້ປະຖິ້ມສາສະໜາປະກອບມີການຂົ່ມຂູ່ທີ່ຈະປະຕິເສດບໍ່ອອກບັດປະຈຳຕົວ ແລະ ປຶ້ມສຳມະໂນຄົວໃຫ້, ປະຕິເສດໂອກາດໂອກາດທາງການສຶກສາ, ແລະ ບໍ່ເອົາອາຫານໃຫ້ຜູ້ຖືກຄຸມຂັງ. ຊາວຄູສຕຽນຈຳນວນໜຶ່ງຍັງຖືກ ບັງຄັບໃຫ້ອອກຈາກໝູ່ບ້ານຂອງເຂົາເຈົ້າ ອັນເປັນຜົນມາຈາກການຈຳແນກທີ່ດຳເນີນໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງຖິ່ນ. ໃນ ເດືອນສິງຫາ 2008, ຊາວຄູສຕຽນ 55 ຄົນ ຈາກບ້ານບູຄຳໃນແຂວງສະຫວັນນະເຂດໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກບ້ານ ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບທ້ອງຖິ່ນບໍ່ສາມາດໃຫ້ຄຳອະທິບາຍໃດໆສຳລັບການກະທຳດັ່ງກ່າວ.

ໃນຊຸມປີທີ່ຜ່ານມາ, ອົງການ LFNC ໄດ້ພະຍາຍາມແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ້ງລະຫວ່າງກຸ່ມສາສະໜາຕ່າງໆ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ ຂັ້ນແຂວງ, ລວມທັງການເຂົ້າແຊກແຊງໃນບາງກໍລະນີຂອງການກັກຂັງ ຫຼື ການຈັບກຸມ, ແລະ ບາງຄັ້ງ ກໍ່ບັນລຸໄດ້ ຜົນໄດ້ຮັບທາງບວກ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຈຳນວນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆຂອງການລະເມີດເສລີພາບທາງສາສະໜາໃນບັນດາ ແຂວງຕ່າງໆໃນປີທີ່ຜ່ານມາອາດຈະສາມາດຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຈົ້າໜ້າທີ່ທ້ອງຖິ່ນສາມາດກະທຳການໂດຍບໍ່ຕ້ອງຮັບ ໂທດ, ໂດຍສະເພາະ ຕໍ່ກັບຊາວໂປຼແທັສຕັງຊິນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍ.

ຄຳສະເໜີແນະນຳສຳລັບນະໂຍບາຍຂອງສະຫະລັດ

ກ່ຽວກັບປະເທດລາວ, ຄະນະກຳມາທິການຂໍແນະນຳວ່າ ລັດຖະບານສະຫະລັດອາເມລິກາຄວນ:

- ກຳນົດເປົ້າໝາຍທີ່ວັດແທກໄດ້ ແລະ ມາດຖານວັດແທກຕ່າງໆ, ໂດຍມີການປຶກສາຫາລືກັບຄະນະກຳມາ ທິການ, ສຳລັບຄວາມກ້າວໜ້າທາງສິດທິມະນຸດໃນປະເທດລາວເພື່ອເປັນທິດຊີ້ນຳສຳລັບການພົວພັນທາງ ການທູດລະຫວ່າງປະເທດລາວ ແລະ ສະຫະລັດ ຫຼື ສຳລັບການລິເລີ່ມການເຈລະຈາຢ່າງເປັນທາງການ ກ່ຽວກັບເລື່ອງສິດທິມະນຸດກັບລັດຖະບານປະເທດລາວ, ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາດ້ານສິດທິມະນຸດຕ່າງໆເຊັ່ນວ່າ ການຈຳແນກທາງຊົນເຜົ່າ ແລະ ທາງສາສະໜາ, ການທາລຸນ ແລະ ຮູບແບບອື່ນໆຂອງການປະຕິບັດທີ່ບໍ່ດີ ໃນຄຸກຄຸມຂັງ, ການຈັບກຸມ ແລະ ການກັກຂັງທີ່ຜິດກົດໝາຍ, ການຂາດຫຼັກປະຕິບັດຕໍ່ພົນລະເມືອງທີ່ເທົ່າ ທຽມກັນ, ແລະ ຂາດບາດກ້າວປະຕິບັດເພື່ອຮັບປະກັນສິດທິເສລີພາບໃນການສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ, ການ ຄົບຄ້າສະມາຄົມ ແລະ ການຊຸມນຸມຕ່າງໆ;
- ບອກຢ່າງຈະແຈ້ງຕໍ່ກັບລັດຖະບານລາວວ່າການປັບປຸງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໃນການປົກປ້ອງເສລີພາບທາງດ້ານ ແນວຄວາມຄິດ, ການຮັບຮັບຜິດຊອບຜິດຖືກ, ແລະ ເສລີພາບທາງສາສະໜາ ຫຼື ຄວາມເຊື່ອຖື, ລວມທັງການ ປະຕິຮູບດ້ານກົດໝາຍ, ຄວາມຮັບຮັບຜິດຊອບທາງການເມືອງສຳລັບເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຖະບານ ຜູ້ທີ່ກະທຳຜິດ ການລະເມີດເສລີພາບທາງສາສະໜາ, ແລະ ການປົດປ່ອຍນັກໂທດທີ່ຖືກຄຸມຂັງ ເນື່ອງຈາກການເປັນ ສະມາຊິກ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳທາງສາສະໜາ, ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງໃນການເສີມສ້າງການປັບປຸງ ແລະ ການຂະຫຍາຍສາຍສຳພັນລະຫວ່າງສະຫະລັດກັບປະເທດລາວ;
- ຂະຫຍາຍການອອກອາກາດເປັນພາສາລາວໃນລາຍການວິທະຍຸສຽງຈາກອາເມລິກາ (VOA) ແລະ ວິທະຍຸ ອາຊີເສລີ (RFA) ໃນຂະນະຮັບປະກັນໃຫ້ເນື້ອໃນການອອກອາກາດເປັນພາສາລາວໃນລາຍກາຍ VOA ແລະ RFA ປະກອບມີຂໍ້ມູນຢ່າງຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນຂອງສິດທິມະນຸດ, ເຊິ່ງລວມທັງເສລີພາບທາງ ສາສະໜາ, ພາຍໃນປະເທດລາວ; ແລະ
- ລິເລີ່ມ ແລະ ຂະຫຍາຍການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານວິຊາການ ແລະ ໂຄງການດ້ານສິດທິມະນຸດຕ່າງໆທີ່ຊ່ວຍ ສະໜັບສະໜູນເປົ້າໝາຍໃນການປົກປ້ອງ ແລະ ສິ່ງເສີມເສລີພາບທາງສາສະໜາ, ເຊິ່ງປະກອບມີ:
 - ໂຄງການສິ່ງເສີມລະບຽບກົດໝາຍ ທີ່ສະໜອງການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານວິຊາການໃນການປັບປຸງແກ້ໄຂ, ຮ່າງ ຂຶ້ນ, ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາກົດໝາຍ ແລະ ກົດລະບຽບຕ່າງໆ, ລວມທັງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສາສະໜາ ຂອງປະເທດລາວ;
 - ໂຄງການຝຶກອົບຮົມດ້ານສິດທິມະນຸດ ແລະ ເສລີພາບທາງສາສະໜາສຳລັບຂະແໜງການສະເພາະຂອງ ສັງຄົມລາວ, ເຊິ່ງລວມມີເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຖະບານ, ຜູ້ນຳທາງສາສະໜາ, ອາຈານແລະນັກສຶກສາ, ນັກກົດໝາຍ, ຕຳຫຼວດ, ແລະ ບັນດາຕົວແທນຂອງອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ;

--ຝຶກອົບຮົມ, ສ້າງເຄືອຄ່າຍເຊື່ອມໂຍງ, ແລະ ເສີມສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ກຸ່ມຄົນລາວຕ່າງໆທີ່ດຳເນີນກິດຈະກຳເພື່ອການກຸສົນ, ກິດຈະກຳທາງການແພດ, ແລະ ກິດຈະກຳການພັດທະນາຕ່າງໆ;

--ລິເລີ່ມແຜນການສຶກສາອົບຮົມ ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານການລະເລີຍຕໍ່ກັບກຸ່ມສາສະໜາ ແລະກຸ່ມຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍ ແລະ ເພື່ອສົ່ງເສີມການສຶກສາກ່ຽວກັບສິດທິມະນຸດ; ແລະ

--ຂະຫຍາຍຈຳນວນ ແລະ ການໃຫ້ທຶນຂອງບັນດາໂຄງການການສຶກສາ, ການຮຳຮຽນ, ໂຄງການແລກປ່ຽນຂອງລັດຖະບານ ແລ ພາກເອກະຊົນ ກັບປະເທດລາວ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພາກສ່ວນຕ່າງໆຂອງສັງຄົມລາວຮັບຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈສະຫະລັດອາເມລິກາ.